

— А нашите родители ? Не, това не може да бжде !

Въ това време запълъ славѣятъ.

— Послушай, Лило, какъ пѣе тоя славѣй, казалъ Павлинъ. — Тоя славѣй е природенъ пѣвецъ, той пѣе само за себѣ си и за своята другарка, той не иска да го слушатъ другите ; такива трѣба да сме и ние съ тебе. Защо ни сж родители, когато тие сж полошави и отъ най-лютите врагове ? Хайде да бѣгаме съ тебе далече, и да живѣеме тамо както богъ-далъ. А може, ти са боишъ отъ сиромашия ? Не бой са, азъ ща да работа, ща да са мжча и не ща да са нуждавамъ отъ бащините си помощи. И Павлинъ са засмѣялъ отъ радостъ. Колко сжлзи сж са скривале подъ тоя смѣхъ !

— Какъ ти не си са побоялъ да дойдешъ нощеска въ градината ни ? Какъ си смѣялъ да прескокнешъ стоборътъ ни ? казада Лила.